

БИБЛИОТЕКА „МЕЖДУНАРОДЕН
ФИЛОЛОГИЧЕСКИ ФОРУМ“

том 11

ЛЮБОВТА ПРЕЗ РЕНЕСАНСА

Издание на Факултета по славянски филологии към Софийски университет
„Св. Климент Охридски“

2022

Съставител и научен редактор: гл. ас. д-р Богдана Паскалева

Текстове за том 11 редактираха: гл. ас. д-р Богдана Паскалева, гл. ас. д-р Надежда Стоянова, гл. ас. д-р Теодора Цанкова, д-р Мария Русева.

Изданияето е финансирано от финансиран от НИД на Факултета по славянски филологии към СУ „Св. Климент Охридски. Проект № 80-10-3/10.05.2022.

ISSN 2535-1354

ISBN 978-619-7433-64-7

E-mail: philol.forum@uni-sofia.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

ВСТЪПИТЕЛНИ ДУМИ

ЛЮБОВТА КАТО ХЕРМЕНЕВТИЧЕН ПРОБЛЕМ

ЛЮБОВТА КАТО ХЕРМЕНЕВТИЧЕН ПРОБЛЕМ – БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА /

АЛЕКСАНДЪР ДИМИТРОВ. ЛЮБОВТА ПРЕЗ РЕНЕСАНСА. ПОГЛЕД ПРЕЗ
ЕДИН СОНЕТ НА ПЕТРАРКА /

КАЛИНА ВАНЕВА. ЖЕНСКАТА КРАСОТА КАТО ПРИТЕГАТЕЛНА СИЛА ЗА
НЕЩАСТНАТА ЛЮБОВ /

ДАНИЕЛ АСЕНОВ. СНЕМАНЕТО НА ЙЕРАРХИИТЕ, ИЛИ КАК НАУЧЕНИЕТ ДА
ПАСЕ СВИНЕ ПОДРЕЖДА ЦАРСКИТЕ ПАЛАТИ /

ЙОАН ВАСИЛЕВ. ЛЮБОВТА МЕЖДУ СМИСЪЛА И ГОЛОТАТА. ОПИТ ЗА
ВГЛЕЖДАНЕ В „ГОЛЯМОТО ЗАВЕЩАНИЕ“ НА ФРАНСОА ВИЙОН /

САМУИЛ РАДИЛОВ. КРЪГОВРАТЪТ НА ПЛЕБЕЙСКАТА ЛЮБОВ В „БАЛАДА
ЗА ДЕБЕЛАТА МАРГО“ ОТ ФРАНСОА ВИЙОН /

АЛЕКСАНДРА ГРОЗДАНОВА. ВЪПРОСЪТ ЗА ЛЮБОВТА У ПИЕР ДЪО РОНСАР
(„СОНЕТИ“ ЗА ЕЛЕНА II.4) /

ЙОАННА ЯНЕВА. ОБЛОГЪТ – ОВЛАДЯВАНЕТО НА СВЕТА В ЗАМЯНА НА
ЛЮБОВТА КЪМ БОГА. КРИСТОФЪР МАРЛОУ, „ДОКТОР ФАУСТ“ /

РЕНИ СТОЕВА. РЕКОНСТРУКЦИЯ НА ЛЮБОВТА ПРЕЗ ПРИЗМАТА НА
РЕНЕСАНСОВОТО ВРЕМЕ В ТРАГЕДИЯТА „ХАМЛЕТ“ НА УИЛЯМ ШЕКСПИР /

СИЛВИЯ НИКОЛОВА. ЛЮБОВТА, КОЯТО ВОДИ ДО ЛУДОСТ, И ЛУДОСТТА,
ВЪОБРАЗЯВАЩА СИ ЛЮБОВ, В РОМАНА „ДОН КИХОТ“ /

Уважаеми читатели,

Днес живеем с вярата, че любовта е едно от онези „непреходни неща“, споделяни и преживявани от всички епохи и всички култури по идентичен начин. Една от онези универсалии, които ни позволяват лесно да припознаваме себе си в персонажите на Бокачо и Шекспир и да вярваме, че от собствен опит разбираме лириката на Петрарка или присмехулния тон на Вийон.

Дали обаче това наистина е така и дори ако така, дали лекотата, с която отхвърляме историческата природа на един човешки феномен, не закрива от погледа на изследователя тъкмо онзи нюанс в детайла, който въвежда разликата, бележи историческото своеобразие на явлението, функционира като „исторически индекс“ (по изразу на В. Бенямин)? Любовта като психологическо преживяване може би е действително идеален или най-малкото обективно еднакъв механизъм у човека, но доколкото бива изказана, т.е. доколкото става част от дискурса на една култура, тя е подчинена на извъниндивидуалните механизми на този изказващ дискурс, бил той словесен, какъвто е в случая с литературата, или пък опосреден от други изразни форми (музика, изобразително изкуство). В този смисъл любовта представлява херменевтичен проблем, причастен на общата рамка на историкохерменевтичния подход, а именно: как да общуваме с творбите от миналото? В случая се питаме: как да разбираме любовта от миналото? Дали простото вживяване (ако изобщо е възможно), не е редуccionистко отношение, което проектира познати ни модели върху чужд материал и по този начин ни отнема тъкмо богатството на любовта?

През зимния семестър на учебната 2021 – 2022 г. студентите от 2. курс, специалност „Българска филология“ на СУ „Св. Климент Охридски“, приеха предизвикателството да си зададат тези въпроси по отношение на присъствието на темата за любовта в западноевропейската ренесансова литература. Сред обектите на изследване се подредиха шедьоврите на Бокачо, Петрарка, Вийон, Ронсар, Марлоу, Сервантес, Шекспир. Аналитичните текстове, включени в настоящия брой от поредицата „Международен филологически форум“, са резултатът от това усилие. В своето многообразие те разкриват различни фасети от сложната и пъстра картина на преживяването на любовта в епохата на Западноевропейския ренесанс, като по този начин показват, че можем да открием както познатото, така и непознатото преживяване на неочаквани места. Задачата на филолога се състои в това да потърси обяснение за чуждото и за своето по равно.

От съставителя